

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Миливоје Бели-Марковић, полицијски писар прве класе среза брзо-паланачког, на основу §. 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. маја 1907. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Д-р Кости Ст. Ристићу, лекару среза таковског, и

Д-р Кости Ристићу, назначеном лекару среза качерског, уваже оставке, које су поднели на државну службу.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. маја 1907. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за лекара среза сврљичког, у округу нишком, Д-р Драгољуба Поповића, дипломисаног доктора париског универзитета и бив. питомца истог среза.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. маја 1907. г. у Београду.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу марту, 1907. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда, у току месеца марта извршено је у Србији:

1. Убиства	30
2. Детоубиства	6

3. Нехотичних убиства	1
4. Покушаја убиства	28
5. Разбојништава	6
6. Силовања	1
7. Тешких телесних повреда	21
8. Паљевина	35
9. Опасних крађа	167
10. Злонамерних поништаја туђих ствари	12

Од изложених дела пронађено је:

Убиства	30	или	100	%.
Детоубиства	3	»	50	%.
Нехотичних убиства	1	»	100	%.
Покушаја убиства	28	»	100	%.
Разбојништава	5	»	83	%.
Силовања	1	»	100	%.
Тешких телесних повреда	21	»	100	%.
Паљевина	8	»	22.8	%.
Опасних крађа	46	»	27.5	%.
Злонамерних поништаја туђих ствари	3	»	25	%.

Највећи број убиства извршен је помоћу *оштрог оруђа* (13), затим помоћу *ватреног* (8), помоћу *туђог* (8), и *гровања* (1).

Узроци са којих су ова убиства извршена леже: у *међусобној свађи* за 15 случајева, у *освети* за 10, у *домаћој расари* за 3, и у *вршењу званичних дужности* за 1 случај. Узрок једном убиству непознат је.

Посматрана према местима у којима су извршена изложена убиства јављају се: у срезу колубарском округа београдског 2, у срезу посавском окр. београдског 2, у срезу тамнавском 2, у срезу масуричком 2, у срезу нишком 2, у срезу посаво-тамнавском 2, у срезу качерском 2, у срезу орашком 2, и по 1 у срезовима: грочанском, космајском, јасеничком окр. крагујевачког, поречком, брзопаланачком, беличком, параћинском, јадранском, рамском, подунавском, бољевачком, косаничком*, добричком и трнавском.

Детоубиства су извршена: у срезу зајечарском 2 (1 непронађено), и по 1

* Убијен је од стране арнаута Аварија Милоновић, стражар са карауле „Врбница“.

у срезовима: кључком (непронађено) прокупачком, златиборском и у Београду (непронађено).

Једно *нехотично убиство* извршено је у срезу аришком.

Покушаји убиства извршени су: у срезу подунавском 4, у срезу моравском округа пожаревачког 3, у срезу брзопаланачком 2, у срезу деспотовачком 2, у срезу алексиначком 2, и по 1 у срезовима: колубарском окр. београдског, врачарском, посавском окр. ваљевског, јабланичком, лесковачком, јасеничком окр. крагујевачког, неготинском, ражањском, беличком, параћинском, моравском окр. нишком, посаво-тамнавском, добричком, трнавском и у вароши Нишу.

Скоро сва ова дела извршена су у међусобној свађи и освети.

Разбојништва су извршена по 1 у срезовима: врачарском, нишком (непронађено), мачванском, рамском, качерском и јасеничком окр. смедеревског.

Једно *силовање* извршено је у срезу врачарском.

Тешке телесне повреде извршене су: у срезу посавском окр. ваљевског 2, у срезу подунавском 2, у срезу зајечарском 2, у срезу добричком 2, у срезу рачанском 2, и по 1 у срезовима: лесковачком, кључком, брзопаланачком, трстеничком, поцерском, јадранском, пожаревачком, златиборском, ужичком, и у варошима: Београду и Крагујевцу.

Паљевине су извршене: у срезу сврљичком 4 (2 пронађене), у срезу брзопаланачком 3 (2 пронађене), у срезу гружанском 2, у срезу звишском 2, у срезу моравском окр. пожаревачког 2, и по 1 у срезовима: космајском (пронађена), тамнавском, колубарском окр. ваљевског, подгорском, јабланичком, јасеничком окр. крагујевачког, копаоничком, расинском, беличком (пронађена), параћинском, бањском, азбуковачком (пронађена), посаво-тамнавском, млавском, љубићском, орашком, бољевачком, добричком, прокупачком (пронађена), рачанском, драгачевском и трнавском.

Вредност свих ових паљевина износи око 5.500 дин.

Опасне крађе извршене су: у срезу космајском 9, у срезу пожаревачком 8, у срезу тамнавском 6 (2 пронађене), у Београду 6 (2 пронађене), у срезу пољачком 5, у Нишу 5 (3 пронађене), у срезу орашком 5 (2 пронађене), у Крагујевцу 4, у срезу крајинском 4 (све пронађене), у Крушевцу 4 (3 пронађене), у срезу деснотовачком 4 (све пронађене), у срезу поцерском 4, у срезу голуначком 4 (1 пронађена), у срезу подунавском 4 (1 пронађена), у срезу бољевачком 4, у срезу црногорском 4 (1 пронађена), у срезу рачанском 4 (1 пронађена), у срезу трнавском 4, у срезу колубарског окр. ваљевског 3 (2 пронађене), у срезу неготинском 3, у срезу левачком 3 (1 пронађена), у срезу параћинском 3, у срезу јадранском 3 (1 пронађена), у срезу млавском 3, у срезу жичком 3 (2 пронађене), у срезу тамнавског 2 (1 пронађена), у срезу подгорском 2, у срезу пчињском 2, у вароши Неготину 2, у срезу кључком 2 (обе пронађене), у срезу ресавском 2, у срезу посаво-тамнавском 2, у срезу рађевском 2, у вароши Пожаревцу, 2, у срезу рамском 2, у срезу звишком 2, у срезу моравском окр. пожаревачког 2, у срезу хомољском 2 (1 пронађена), у срезу качерском 2 (1 пронађена), у срезу зајечарском 2, у срезу заглавском 2, у срезу ужичком 2, и по 1 у срезовима: колубарском округа београдског, грочанском (пронађена), ваљевском (пронађена), посавском окр. ваљевског (пронађена), гружанском, лепеничком (пронађена), ражањском, жушском, трстеничком (пронађена), беличком (пронађена), моравском окр. нишког (пронађена), нишком (пронађена), нишавском, мачванском, јасеничком окр. смедеревског (пронађена), тимочком, прокупачком, пожешком, драгачевском, и у варошима: Врањи, Ђуприји, Шапцу (пронађена), Зајечару (пронађена) и у Ужицу.

Вредност свих ових крађа износи око 21.500 динара.

Злонамерних поништаја туђих ствари било је: у срезу трстеничком 6, у срезу јабланичком 2 (1 пронађен), и по 1 у срезовима: гружанском, брзопаланачком, левачком (пронађен) и трнавском.

Вредност уништених ствари износи око 800 динара.

Поред изложених дела у току месеца марта извршено је још у Србији и 18 самоубистава и то: у срезу тамнавском 3, у срезу алексиначком 2, у срезу рачанском 2 и по 1 у срезовима: оба посавска, ресавском, бањском, рађевском, прокупачком, моравичком, жичком и у варошима: Пироту, Шапцу и Прокупљу.

Ова самоубиства извршена су: *вешањем* 8, *ватреним оружјем* 8, *гушним оружјем* 1 и *тровањем* 1, а узроци њиховом извршењу леже: у *душевном растројству* за 6 случајева, у *страху од казне* за 3, због *болести* за 2, у *домаћој распри* за 1, у *грижи савести* за 1, и због *туге* за 1 случај. За остале случајеве узроци су непознати.

Један покушај самоубиства извршен је у Београду, ватреним оружјем, због беде.

Општи преглед до сада изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У Ж И	ОКРУЖИ											
		Убиства	Детоубиства	Нех тачна убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Силовања	Тешке телесне повреде	Паљевине	Опасне крађе	Злонамерни поништаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	6	—	—	2	1	1	—	1	14	—	1	—
2	» ваљевски	2	—	—	1	—	—	2	3	9	—	4	—
3	» врањски	2	—	—	2	—	—	1	1	8	—	—	—
4	» крагујевачки	1	—	—	1	—	—	1	3	6	1	—	—
5	» крајински	2	1	—	3	—	—	2	3	11	1	—	—
6	» крушевачки	—	—	—	1	—	—	1	2	7	6	—	—
7	» моравски	2	—	—	4	—	—	2	14	1	1	—	—
8	» нишки	2	—	—	4	1	—	5	7	—	3	—	—
9	» пиротски	—	—	—	—	—	—	—	1	—	1	—	—
10	» подрински	3	—	—	1	1	—	2	2	13	—	2	—
11	» пожаревачки	1	—	—	3	1	—	1	5	25	—	—	—
12	» руднички	2	—	—	—	1	—	—	1	8	—	—	—
13	» смедеревски	3	—	—	4	1	—	2	1	10	—	—	—
14	» тимочки	1	2	—	—	—	—	2	1	10	—	—	—
15	» топлички	2	1	—	1	—	—	2	2	1	—	2	—
16	» ужички	1	1	1	—	—	—	4	1	12	—	2	—
17	» чачански	—	—	—	1	—	—	—	2	8	1	2	—
18	Управа града Београда	1	1	—	—	—	—	1	—	6	—	—	1
Свега:		30	6	1	28	6	1	21	35	167	12	18	1

Из канцеларије Антропометријско - Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 18. маја 1907. год. АБр. 730. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

6. Исправе.

Као доказно средство служиле су и исправе. Услед слабо развијене писмености, исправе су се ређе појављивале као доказ, па их за то ниједна уредба до 1842 год. и не помиње, али се из појединих сачуваних примера види њихова употреба као доказа. Тако, из пресуде, којом је неки Срећко Пауновић из Душња 21 октобра 1823 осуђен за убиство Милије Маринковића онд., види се, да је исправа била доказ, јер се у разлозима пресуде вели: „он (Срећко) на испиту изговара се, да је у шали пиштољ на Милију потегао, и некако се случајно пиштољ окинуо и онога потрфеио; но то веровати се не може, ибо по гласу вишеречени господара Јевремови писама, пиштољ онај Срећков с којим је Милију убио ни с долне ни с горне ноге оборити се не може, докле с горне или с долне ноге

мало једним прстом не позатегнете, и с другим притегнув обарачу не обори“.⁴⁰) Цела пресуда је, као што се види, заснована на овом писму као исправи, која је у исто време представљала и увиђај и вештачење. — Сем тога, кад се узме у обзир, да су се саслушања оптуженог, сведока, као и остале важније радње, стављале неписмено, онда је несумњиво, да су ти протоколи, као јавне исправе, морале имати доказну снагу. Устројство окружних судова од 26 јануара 1840 у чл. 46 предвиђа „писмена доказатељства“ (Збор. I 191) за грађанске спорове, али је према томе извесно, да су се она могла употребити и у кривично-правним споровима. — Пошто никаквих наређења о исправама није било, то је њихова доказна снага зависила од слободне оцене суда.

Из досадашњег излагања јасно се види, да је доказни систем у првом периоду Кривичног Поступка био противан доказном систему старог Српског Права. Јер, док су доказна средства старог права била формалистичке природе, помоћу којих се долазило само до формалне истине, дотле сви кривично-правни спорови у обновљеној Србији показују, да се

⁴⁰) Држ. Арх., Кнеж. Канц. Народни Суд 1823 год.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

доказима ишло на то, да се пред суд изнесе сва грађа, из које би овај могао добити материјалну истину, те су стога у првом реду употребљавана рационална доказна средства. У старом праву формализам је правило, међутим у новој Србији он је изузетак, јер тек пошто се до истине није могло доћи ниједним рационалним доказом, допуштала се, и то по изузетку, употреба формалистичких доказа, као што је заклетва свод и јемство.

Б. Други период у доказном праву почиње 11 фебруаром 1842 год., када је министарство правосудија својим расписом издало судовима правила о законској сили доказа. Доказни систем, који представљају ова правила, битно се разликује од доказног система првог периода. Јер, док је судији у првом периоду било остављено све, т. ј. док је од њега зависило која ће доказна средства употребити, и у ком облику и колику ће им доказну снагу дати, дотле доказна правила од 1842, као и доцније уредбе и расписи, одузимају све из руку судије, и не само да му прописују којим доказним средствима сме да се послужи и у ком облику, него тачно одређују и доказну снагу појединим доказима као и услове, које мора да испуни, па да се узме да је дат потпун доказ. Једном речи, ова доказна правила представљају теорију законских принудних доказа.

Раније је речено, да су ова правила узета из аустријског казненог законика од 1803, у коме је била заступљена теорија законских принудних доказа с многим институцијама инквизиторског поступка. Утицај аустријског законодавства био је неизбежан због суседства и поглавито због људи, који су отуд долазили и у Србији били први правници.

У поменутом распису министарства правосудија говори се о овим доказима:

1. *О признању.* Признање може послужити као потпун доказ ако испуни услове прописне у првих шест тачака овога расписа, а које потпуно одговарају §-у 225 крив. пост. Тачка 7 овог расписа одговара §-у 226, а т. 8 §-у 227 кр. п. Тачка 5 под IV, где се говори о саставном доказу, одговара §-у 228 кр. п. Пошто су наређења овога расписа о признању истоветна по садржају с одредбама данашњег законика о кривичном поступку, то о њима овде нећемо ни говорити.

Мада т. 7. овога расписа одузима сваку доказну снагу признању, које је добијено мучењем, ипак има случајева, у којима је мучење било законски допуштено средство за добијање признања. Тако уредбом „о казнењу крадљиваца и лопова“ од 22 маја 1845 допушта се мучење оптуженог, који неће благим начином да призна, јер т. 1. те уредбе гласи: „бит“ ће се и строгим апсом и држањем само о лебу и води, на признање притегнут...“ (Зборн. III 48). Циркулар од 12 јула 1845 бр. 2625 у т. 12 прописује казне за лаж оптуженог, „ако би очевидно лагао на испиту и испит отегоћавао,“ и то у т. под а) постом, а у т. под б) стегом или квргама, т. ј. „кад се по решенију суда за извесно време, н. пр. 12, 24, или 48 сати у накрст окује тако, да му десна рука за леву ногу доле до стопале, или лева рука за десну ногу припета буде, без ког између једне руке и једне ноге растављења.“⁴¹⁾ Казнителни закон за поаре и крађе од 26 маја 1847 такође у тач. 6 допушта бој за онога, „који оно, што очевидно знати мора, неће да покаже,“ као и за онога који лаже (Зборн. IV 29). Све ово и показује, како је признање издвојено од осталих доказа, како се схватало као и у инквизиторском поступку, да се само на основу њега може доћи до истине, и према томе да треба употребити све мере, само да се до њега дође.

Ово се види и из циркулара од 24 јануара 1846 бр. 199 у вези с циркуларом од 3 децембра 1845 бр. 5174, којим су суду, као допуна уредби од 22 маја 1845, прописана правила, од којих т. 3. наређује, да се у испитивању „највећа обазривост и вештина употреби, како ће оптужени довести се на то, да призна оно, или открије одчасти, што буде крив“...⁴²⁾ Тек уредбом од 10 маја 1858 забрањено је мучење као и остале казне за лаж стога, што изнуђено признање, баш и кад се добије, не може бити довољан доказ за осуду (Зборн. XI 83).

2. *О сведоцима сведока.* На другом месту говори овај распис „о казивању сведока,“ и као год код признања тако и овде прописује „својства“, која треба да има сведоци па да послужи као доказ. Та својства набројана су у 7 тачака под II и с т. 13-ом потпуно одговарају §-у 229 кр. п. с том разликом, што је сведок по овом распису морао заклетву положити пре испита. Тачка 8 одговара §-у 230 но само без т. 4. овога §-а. А под III овај распис говори „о сведочанству друштва, или соучасника у злочинству,“ и та наређења у свему одговарају §-у 231 кр. п. с том само разликом, што по распису није довољно да учасници само приликом испита код суда у очи кажу ономе кога терете „него јошт и онда на ново потврде, пошто им се казнителна пресуда обзнани; зато ји треба после обзнанења пресуде повторително питати, остају ли при ономе, што су окривљеноме већ у очи потврдили? и ако су на смрт осуђени могу ли по чистој совести и самом смрћу својом то исто потврдити?“

Циркулар од 24 јануара 1846 бр. 199 у т. 3 наређује, „да испите над окривљенима и сведоцима не чине сами писари, но членови са таковима“...⁴³⁾, а циркулар од 6 јула 1844 бр. 2356 у т. 6. прописује, да се испит сведока увек стави написмено, да се с окривљеним суочи и да положи заклетву на свој исказ.⁴⁴⁾ Да се не би могао испит сведока мењати, кад се састоји из више табака, циркуларом Апелационог Суда од 4 новембра 1843 бр. 1015 препоручено је судовима, да такав испит увек јамствеником проиђу, а ради веће сигурности и да га „печатом судејским потврде“.⁴⁵⁾ О општој грађанској дужности сведочења није било ни једне уредбе, ни расписа ни решења, те су се стога дешавали случајеви, да сведок неће да сведочи а судови га нису могли принудити. Тек се решењем од 24 октобра 1850 сведочење сматра грађанском дужности, јер се по том решењу сведок, који неће да сведочи, има принудити затвором од 1—3 дана или новчаном казном од 2—6 талира (Зборн. V 294—295).

3. *О исправама.* Поменути распис говори о исправама у истом одељку у коме говори о сведоцима сведока и то у т. 8 под г) и у т. 10, које одговарају §-у 234 кр. п. То су једина наређења, која се тичу исправа.

4. *О вештачком мишљењу* говори распис у т. 11 под II, дакле опет у истом одељку у коме је реч и о сведоцима. У овом наређењу само се помињу вештаци, и оно одговара у неколико §-у 224 кр. п.; и

5. *О саставном доказу* или како се у распису под IV каже „о саставу окресности за убеђење окривљеника“.

Све што је у распису речено о саставном доказу представља један врло рђаво направљени извод из свих одредаба аустријског законика, које говоре о основима подозрења и о саставном доказу. У распису се вели, да се кривична одговорност оптуженог може доказати саставом више основа по-

⁴²⁾ Б. Петровић, Речник закона, уредаба, и т. д. 218.

⁴³⁾ Б. Петровић, Речник закона, уредаба и т. д. 218.

⁴⁴⁾ Б. Петровић, Речник закона, уредаба и т. д. 281.

⁴⁵⁾ Б. Петровић, Речник закона, уредаба и т. д. 288.

⁴¹⁾ Б. Петровић, Речник закона, уредаба, и т. д. 212.

дозрења, али само тако, ако буду испуњени услови, који се прописују у прве две тачке, а које одговарају §-у 236 т. 2 под а) и в) кр. п. Одмах после овога говори се о томе, како се може добити саставни доказ код убиства и телесних повреда, а како код свих других кривичних дела, набрајајући и основе подозрења, који могу послужити за образовање саставног доказа и у једном и у другом случају. — Све је ово изложено без икаква реда и нејасно чак и за доброг правника, а камо ли за ондашње често и неписмене судије. Јер, кад се узме на ум, да се нигде на другом месту није говорило искључиво о основима подозрења и о томе какви они треба да буду, што судија безусловно мора знати пре него што почне образовати саставни доказ, него се на једном месту у кратко о свему томе говори, ту онда само може бити више штете но користи од саставног доказа, као што је у осталом и било.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

О П Ш Т И Н А

(НАСТАВАК)

Претварајући много пуга општину у бусију, која је имала да заштити политичка права грађана или да их изигра, ми смо јој сви редом одузимали од онога, што је она требала да буде, те је, тако, према приликама она била или средство државне управе, да државни живот заошија натраг по неколико деценија, или да се партизанским пркосом укочи државни живот без обзира на последице, које су отуда излазиле.

Уз овај главни узрок, нема спора, упоредо се могу истаћи и три рата, вођена са Турцима и Бугарима, који су из основа изменили економске и финансиске прилике нашега народа, и непосредно кочили сваки редован и миран развој државног живота.

Свему овоме разложно се може додати и преоптерећеност општинских власти, која је настала од 1876. године, када су изменом грађанског судског поступка и полицијске уредбе, пренесена на њих знатна суђења по грађанским и кривичним делима, као и многобројни послови, који су потицали из примене других закона, у колико су ови са развијањем државе доношени.

Признавајући, овако, грешке свију нас, а наполе оних, у чијим је рукама и вољи била могућност да се све ово избегне, ми остављамо да суд о овоме донесу она поколења, која ће бити далеко од сваке жучности и личнога расположења у оцени људи и догађаја, а сада да пређемо на садашњу општину као административно-политичку чињеницу и разгледамо: каква је она сада и каква треба да буде.

Да би оцена садашње општине била што тачнија, потребно је да учинимо једно кратко поређење између садашњег закона о општинама и онога који му је претходио; управо да нађемо разлику, ако ова и у колико постоји, између садашње и пређашње општине.

Прелазећи, дакле, преко онога краткога периода од 21. марта 1902. године до 22. фебруара 1903. као дана прве измене закона о општинама, који је враћен у живот Уставом од 5. јуна 1903. године, и приступајући овоме послу, ми одмах имамо да констатујемо, да је садашња општина скоро остала оваква иста, каква је била и по закону о општинама пре овога.

Задржавајући своју двогубу улогу — једне самоуправне установе и једне најниже чисто државне јединице, општина је задржала и све оне послове, које је дотле имала.

У погледу самоуправном коракнула је напред, јер је систем изборнога представљања у локалном часништву појачан смањеним цензусом и увођењем тајнога гласања, а право мешања и надзора државног сужено чланом 148. и 149. закона о општинама, јер је уклањање општинских часника и општинског одбора одузето од надзорне управне власти и пренесено на Државни Савет.

Исто је тако пренесено на Савет и питање о умесности рада надзорних власти у задржавању одлука: збора, одбора и суда општинског (чл. 152. зак. о општинама), као што је чл. 170. и питање о правилности избора општ. часника остављено Државном Савету.

И избор општинског особља заштићен је од утицаја државних власти, јер деловође и писаре поставља сам општински суд (чл. 113) а благајнике, инжењере и лекаре сам одбор (чл. 112 и т. 11. чл. 86) тражећи за ове последње само мишљење дотичних министара о исправности њихових квалификација.

У ред концесија, које су учињене општинској самоуправи овим законом, свакако долази и она, да општине не морају имати више од 200 *цунолетних грађана*, а да с обзиром на месне прилике могу бити и испод овога броја, јер по закону од 1866. године и ако овај број није био одређен, државна је власт могла силом груписати две или више општина у једну (чл. 3. т. 2 и последњи став) а по изменама, пак, од 11. јуна 1884. године, општина није могла имати мање од 500 *иоресних глава*.

Ово су битне разлике између старе и садашње општине; и, ако се сада ставимо на гледиште оних, који или из политичких рачуна или из популарности траже за општину скоро аутономна права, са искључењем свакога утицаја и надзора државног, онда бисмо могли рећи, да сада ми имамо потпуно самоуправну општину.

Да, остављајући јој с једне стране најшире поље рада на својим чисто самоуправним пословима, а дајући јој, с друге стране, големо учешће у чисто државним пословима, као што је суђење грађанских спорова и кривичних ствари; даље суделовање у извођењу многих привредних и финансијских послова, морали би признати, да су за сада засићени свачији захтеви.

Овако би се, видимо, могло рећи, кад се општина наша посматра са тачке коју смо напред поменули.

Међутим, посматрана она са једнога другог гледишта, на коме и сами стојимо, са гледишта наших државних прилика и потреба, она оваква, каква је, не ваља скоро ништа.

Јер, и ако смо у извесним приликама истицали у овоме напису, како је неко од оних, који су суделовали у стварању наше општине, био либералнијих погледа, ми тиме нисмо рекли да се и ми сами одушевљавамо општином америчком, швајцарском, или каквом другом попут римских мунципија.

Не, ми смо то само истицали као погледе дотичних лица и установа, уносећи се увек у осећања оних, који су тражили, да и наша општина одговара начелима сувремене општине других народа.

Ми, пак, лично, признавајући потребу да се општине могу самостално развијати у својим чисто самоуправним локалним питањима и стварима, које не прелазе преко граница њихових атара и не засецају у опште заједничке интересе државне, о којима води рачуна и старање сама држава, дола-

ако у ред оних, који траже најјаче право државнога надзора за све оне послове, што их општине врше у име државе и за њен рачун.

Првенствено пак од свега овога издижемо јавну безбедност и санитарне прилике.

Јер, ако личност и имовина грађана није заштићена и од нартаја опаких и рђавих људи, и од несавесне примене закона и вршења власти од стране општинских и државних органа; и ако здравствене прилике народа нису повољне и обезбеђене од разних евентуалности, онда и питања просветна, привредна и друга, сама собом морају бити потиснута у други ред.

А оваква општина, каква је данас, то не може да пружи у овој мери, у којој то треба, па да углед државе остане на потребној висини.

Са једним бировом и једним пољским чуваром у сеоској општини, на простору од неколико стотина километара, општине нису у положају да сазову људе кад треба, а камо ли да им заштите личност и имање.

А држава, опет, не сме ни једнога тренутка дозволити да се поколеба вера у њену моћ, да њени грађани ма и за један тренутак осете, како им заједница, у којој се налазе, не пружа оно, што у суштини и опредељује људе да у опште улази у ову голему заједницу, што се зове државом.

Колико су наше општине далеко од тога, да даду оно, што се у првоме реду тражи као најјача потреба грађана, то је већ познато и онима, који су се мање бавили проучавањем живота нашега народа.

Људи, пак, који су живели у народу и били очевидци свега онога, што се годинама одговарало у нас, одавно су на чисто са тим, да је организација наших општина, трчећи

за угледима са стране, промашила ону намеру, којој се, несумњиво, тежило при стварању њиховом.

Већ тај сам факт, што општине варошке и варошица имају иста уређења која и села, ма да је живот у овим у основи разнолик и потребе са свим друкчије, казује, да се оне не могу ни развијати како треба, ни дати резултате, који су несумњиво очекивати од њихових појава.

Величина општина — од 200 пунолетних грађана — такође речито говори, да оне овакве не могу ништа учинити ни на пољу самоуправних власти, ни на пољу једне државне јединице.

Зар се у опште може штогод очекивати од општине, чији буџет прихода и расхода не премаша 5—10.000 динара, рачунајући ту и плату особља, и школу и цркву, и све остало што обухвата огроман обим једне самоуправне установе.

Колику плату таква општина може дати председнику и кметовима и какве моралне и материјалне егзистенције могу ту паћи примамљивости за рад; какву плату може дати писару који на својим леђима носи целокупан рад ове установе код неписмених кметова; шта ће од овога одвојити на одржање и напредовање школе; шта ће од овога дати за добре мостове и путове; шта ће од овога дати за одржавање сиромашних и невољних; шта ће од овога дати за одржавање добрих здравствених прилика; шта ће за канализацију река и потока; шта ће заисуштивање бара и мочари; шта ће дати органима за одржање личне и имовне безбедности; шта ће велимо, и од куда за ово све дати општина од 200 пунолетних грађана, не набрајајући и све остало, што у њене дужности долази?!

(наставиће се)

Димитрије С. Калајић.

СУДСКЕ ИСТРАГЕ И ПОЛИЦИЈА

као нарочита наука

(наставка)

И остали прсти на ноzi, односно њихови отисци, могу корисно послужити за разликовање отисака у ходу од отисака за време стајања. Док су у последњем случају отисци ових прстију округли, дотле су у првом дугуљаст и издужени — као да је нога у напред клизила.

Отисци стопала оних лица, која су ишла и носила какав терет, знатно су шири од обичних отисака у ходу, али су ипак ужи од отисака за време стајања. Њихова обична ширина у овим случајевима, т. ј. приликом ношења терета, износи око 8 см. 7.

* * *

Поред изложених обавештења, отисци босих стопала могу нам још пружити врло корисне податке о извесним особеностима лица, која су их оставила.

У пракси се разликују три врсте стопала: стопале са *равним* табанима (дузтабани), стопале са табанима *издубљеним* и стопале са табанима *средњим*. Ове последње најчешће су, док су прве и друге доста ретке. Ако се ово има у виду, лако ће се појмити колику вредност имају ови отисци, нарочито последње две врсте, приликом упоређења са отисцима стопала осумњичених личности.

У „*Принципима и пракцији судске медицине*“, Тилор помиње овај пример:

Један човек нађен је мртав услед рана произведених оштрим оруђем. Истрагом је утврђено, да се на патосу налазе три крвава отиска, од којих је један нарочито падао у очи. Даљим испитивањем нађено је, да је овај последњи отисак произлазио од леве стопале женске ноге са веома издубљеним табаном. У времену извршеног злочина у кући су се налазиле свега три личности: жртва, један старац од 87 год. и једна жена. Лева стопала жртве била је и дужа и шира од нађеног отиска, а уз то ни по табану није имала крви, те је према овоме било јасно, да она није произвела отисак. Лева стопала старца била је равна, те је с тога и противу њега морала отпасти свака сумња. Што се тиче жене, њена је стопала била веома издубљена, а отисак ове, добивен вештачким путем, био је потпуно идентичан са отиском нађеним на месту извршеног злочина. Није тешко било, после овога, утврдити потпуно њену кривицу, због које је и осуђена.

Понекад су особености стопала још карактеристичније. Ово онда, ако су стопале деформисане, или су прсти на њима повијени, или су један преко другог, или су брадавичави и т. д. Све ове особености остављају веома јасне трагове на отисцима.

Год. 1888. Арављанин Селиман бен Лабри разбио је и опљачкао једну сеоску кућу. Приликом вршења увиђаја на лицу

места, нађен је у влажној земљи јасан отисак босе стопале, из кога се лепо видело, да онај који га је оставио, није додиривао земљу једним претом отиснуте стопале. Помоћу овог карактеристичног отиска, истражни судија утврдио је брзо кривицу Селиманову. Да би добио отиске његових стопала — јер их он добровољно није хтео репродуковати — истражни судија покрио је један део своје канцеларије танким слојем иловаче, у коме су, за време једног саслушања, остали јасни отисци његових стопала. Приликом поређења ових отисака са оним, који је откривен на месту извршеног дела, лако се увидело, да су били потпуно идентични, и да је и код једних и код других прст, који је до великог прста, лежао врз овога и средњег прста, те да услед тога није ни могао оставити свој отисак.

У другом случају, опет, проста брадавица на табану била је од пресудне важности.

Једно лице било је осумњичено због паљевине, али је енергично и вешто одрицало кривицу, и вероватно би било пуштено, да се на месту извршеног злочина није нашао отисак једне стопале са малом удубљеношћу на табану. Одмах је, помоћу гипса, направљен калуш овог отиска, и када је на њега осумњичени метнуо своју стопалу, увидело се лако, да је удубљеност на нађеном отиску произлазила услед једне мале брадавице на његовом табану.

О осталим корисним обавештењима, која нам пружају отисци босих стопала, говорићемо доцније — приликом излагања отисака обувених ногу — а сада да видимо како се сачувани и анализирани отисак упоређује са отиском осумњиченог лица. Ова операција једна је од најтежих, и с тога се мора вршити са највећом пажњом.

Била би једна од највећих погрешака, ако би се нађени отисак директно упоређивао са отиском осумњиченог. Упоредбе се са успехом може вршити само између отисака, а не између ових и стопала. Према овоме, од осумњиченог треба претходно добити један или више отисака, па тек по овом приступити поређењу.

Ако је отисак, нађен на месту злочина крвав, треба узети обојени крвни серум (крв без фибрина) и њиме натрљати табане осумњиченог, па га по том позвати да корача по белој хартији. Специјално за кржаве отиске, који су остављени у влажној земљи, може се направити калуп помоћу гипса.

Ако је нађени отисак произведен звојавом стопалом у прањини, осумњиченог треба позвати да босоног корача по белој хартији, која је посута чађу (од дима).

Одлични резултати могу се добити и помоћу истуваног графита, којим треба посути табане осумњиченог лица, и позвати га по том да иде по белој хартији.

Сматрамо за дужност, да још поменемо методе Др. Кора и Галтона. По методи првог, осумњичени корача по хартији, превученој угљеном (који се употребљује за цртање), услед чега остаје бео отисак стопале на хартији, док по методи другог треба узети једну потпуно равну површину, обично цинкану плочу, и превући је танким слојем штампарског мастила. Кад осумњичени стане прво на ову плочу, а одмах за тим на белу хартију, оставиће на овој последњој потпуно тачне и детаљне отиске својих стопала.

У свима овим случајевима треба бити врло пажљив и лично надзиравати операције. Нарочито пак треба пазити, да осумњичени намерно не отежавају посао и не фалсификују отиске.

* * *

Пошто је, на изложени начин, добијен и анализиран отисак осумњиченог, приступа се правом послу — поређењу између ових отисака и оних, нађених на лицу места.

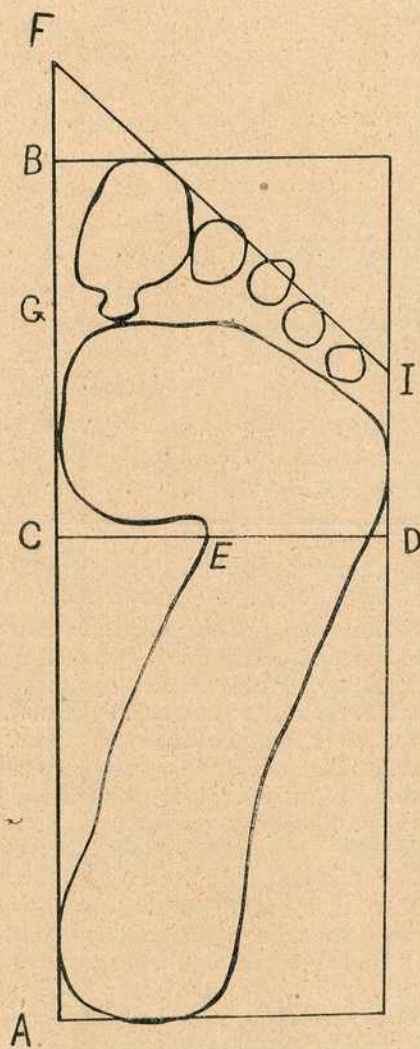
Две су главне ствари, на које овом приликом треба обратити нарочиту пажњу: *димензија* и *облик*. Другим речима значи: треба се уверити да ли и дужина и ширина и облик откривеног отиска одговарају у свему отиску осумњиченог.

Да би се упоредиле различите величине отисака, треба око њих повући линије, као што је то учињено на сл. 1. На овој слици линија А. В. представља целокупну дужину стопале, а линија А. Г. њену дужину без великог прста. Ова дужина најважнија је, јер је иста и у ходу и за време стајања. Линија Г. Д. представља ширину стопале, а линија Г. Е. величину унутрашњег угла — нагиба (из-

дубљености) — табана. Линије В. Ф. представља најзад величину спољашњег угла стопале. Величина ова у тесној је вези са дужином великог прста, те је с тога од велике важности.

Ако поређени отисци показују потпуно једнаке мере, може се допустити претпоставка о њиховој идентичности. Али се може и десити, да и отисци, који припадају истој личности, показују извесне разлике у димензијама.

Мерећи линије отисака истих стопала, добивених у разним приликама, Др. Масон нашао је, да највеће диференције обично варирају: за дужину од 9 до 23 мм.; за ширину до 8 мм.; за величину угла табана до 5 мм.; а за величину спољашњег угла до 21 мм.

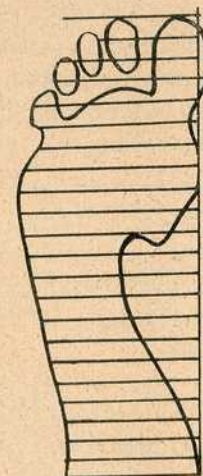
(Сл. 1.).

Отисак једне исте стопале може, дакле, показивати различите димензије. Ове диференције још су веће, ако се упоређују отисци произведени у ходу са отискима, који су резултат стајања на једном месту.

Противно овом, два отиска, која припадају разним личностима, могу показивати једнаке димензије. Ово се врло ретко догађа.

Да би се избегла свака сумња, треба приступити поређењу облика. Ово се врши по веома простој и врло тачној методи Др. Госа (сл. 2.). Преко отиска за идентификовање, нађеног на лицу места, повлачи се линија А. В. која се произвољно раздељује на подједнак број делова пер-

педикуларним линијама. Пошто се ово исто уради и са отиском осумњичене личности, приступа се упоређивању одговарајућих делова између перпедикуларних

(Сл. 2.).

линија. Помоћу овог упоређења могу се уочити и најмање особености облика и контура отисака. Употреба компаса у овим приликама од неоцењене је користи.

Треба још знати, да отисак босе ноге, нађен на месту извршеног злочина, показује врло често јасне нацрте линије табана, који су од неоцењене користи за истрагу. Упоредбе између отисака ове врсте даје увек позитивне резултате. О овоме ћемо опширније говорити приликом изучавања отисака руку.

б) *Отисци обувених ногу*. За изучавање отисака обувених ногу потребно је — као год и код отисака босих стопала — извршити ове три операције: 1. *сачувати нађени отисак*; 2. *испитати његов значај* и 3. *упоредити сачувани отисак са новодобивеним отиском обуће осумњиченог*.

Случајеви, у којима се на месту извршеног злочина налазе отисци обувених ногу, најчешћи су у криминалним аферама. Ово, без сумње, и јесте узрок што су сви, или готово сви бољи писци криминалних романа додељивали овим отискима веома важне и занимљиве улоге у својим списима. Колико је само пута почев од Габоријевог Лекока па до Дојловог Шерлока Холмса, сцена криминалне драме била реконституисана, разуме се у машти, према испитивању, анализирању и интерпретацији отисака. Лекок, од кога је Габоријо хтео створити полицајца научника, служио се у велико резултатима науке у својим трагањима, а нарочито за фиксирање отисака ногу у земљи и снегу. И ако је Габоријо ове нове идеје нашао у *Аналима јасне игијене*, ипак су оне биле потпуно непознате полицајцима његове епохе. Фиксирање отисака, које је вршио Лекок, било је дрско новачење, али му је писац ипак обратио нарочиту пажњу, да би само што боље представио тип полицајца који уме, боље но сви други у његовој епоси, да логично резонује, и да се, у своме послу, користи и самом науком.

Сцена у којој Лекок, идеални полицајца свога времена, открива у снегу отиске ногу извршиоца једног злочина, и успева да их

WWW.UNILIB.RS

сачува помоћу гипса на неколико минута пре него што је отпочела киша, једна је од најинтересантнијих у Габоријевим ро-манима.

* * *

Најбоља метода, која се данас употребује да би се сачували отисци ногу у земљи, јесте калуђење, т. ј. претварање отиска у чврст калуц, или још боље: прављење калуца у самом отиску. За ово је потребно, да се отисак налази у сувој и чврстој земљи.

Пошто се нађени отисак претходно пок-рије усијаним лимом, да би се руке у њему загрејале, треба полако и без пре-риде сипати у њега стеаринску киселину све догле, док цео отисак не буде овом потпуно покривен. Пре овога мора се отисак овлаш намазати зејтином помоћу мале четке или фате, да би се сливени калуц што лакше одвојио од земље. Пошто се насута киселина добро стврдне добиће се калуц, који је најтачнија и највернија позитивна репродукција отиска, и који се корисно може употребљавати за све време криминалног процеса.

Ово исто може се постићи и помоћу обичног гипса, осредње замешеног. У суд, напуњен хладном водом, треба полако сипати прашак од гипса једном руком, а другом, или каквим инструментом, по-кретати воду у правцу кружном. Ово је потребно с тога, да би се избегло ства-рање малих грумилица, које су незгодне за калуђење. Када се, на овај начин, до-бије гипсана каша, по чврстости равна густом млеку, треба је полако и без пре-риде сипати у отисак. После извесног вре-мена гипс се стврдне, и калуц је готов.

За фиксирање отисака у снегу има та-кође више разних метода, али је најбоља она Ходанова. У нађени отисак, а у ви-сини од 3 см., сипа се кроз решетку смеса, састављена из подједнаких делова гипса, цемента и финог ситног песка, па се по овом испуњени отисак пажљиво по-крије влажном крпом, преко које се, опет кроз решетку, у смеу сипа хладна вода, све док крпа упија. Воду треба сипати полако и једновремено по целом отиску. После дужег или краћег времена смеса у отиску очврсне и тада је треба паж-љиво извадити, па ће се добити тачна репродукција нађеног отиска.

Одлични резултати могу се добити и помоћу методе Кутањеве и Флоренсове. По њој отисак треба претходно добро осу-шити помоћу хартије за купљење мастила, а по том у њега сипати гипс, замешен у води, у којој има мало снега. После једног сата гипс постаје чврст и показује и нај-мање детаље отиска.

Ако је отисак у песку, треба га опет помоћу хартије пажљиво исушити, затим га посути прахом од олова или талка и тек по овом сипати у њега замешен гипс.

Помоћу фотографисања може се такође добити репродукција отиска, али су из-ложене методе много боље. И за фотогра-фисање у овим случајевима потребно је, да визир буде паралелан отиску који се фотографисе.

* * *

Две су главне ствари које нам пока-жују отисци обувених ногу: а) *врста обуће*

коју је злочинац носио и б) *извесне инди-видуалне особености њиховог творца.*

Одређивање врсте обуће, према отиску, често је од неоцењене користи у крими-налним аферама. Пажљив посматрач у стању је, да само помоћу отисака одреди облик, врх и штикле обуће, изношеност ђонова и штикли, присуство пенцета и ваздан других особености. Мало вежбања довољно је, па да се са успехом може приступити овом послу. Треба ићи по снегу или по влажној земљи у различи-тој врсти обуће, више или мање изно-шеној, и овом приликом студирати оста-вљене отиске, па постићи за кратко време очигледан успех у њиховом разликовању и аналисању. Ово се, али само донекле, може постићи и на један други начин: корачањем по белој хартији са ђоновима посутим оловним прахом.

Вежбања ова од неоцењене су користи органима сигурности, и с тога је неоп-ходно потребно да их озбиљно практикују. Тако исто потребно је, да се у универзи-тетским криминалним музејима налазе све могуће врсте отисака ногу за студи-рање и практично вежбање ученика.

Врх ципеле може бити шиљаст (ши-цаст), заокружен и четвртаст, те се већ и по овоме може открити карактеристична особина отиска, као што се то догодило у афери Пелцеревој, у Брислу. У соби уби-јене жртве нађена је једна локва крви, знатно већа од осталих, и у њој отисак ципеле са заокруженим врхом. Међу раз-ним ципелама једног од осумњичених — Пелцера — нађена је једна ципела, чији се отисак потпуно подударало са нађеним отиском.

Ако је штикла широка и ниска, а ђон танак и са широким ивицама, може се претпоставити да отисак произлази од лица са равним табанима. Штикле високе, са ђоновима који само предњом страном додирују земљу, карактеристика су отисака издубљених стопала.

Изношеност ђонова и штикла, коју нам открива нађени отисак, такође је од ва-жности по истрагу. Сам Ничефоро кон-статовао је, да свако лице газу увек истим делом обуће. Из овога, опет излази: да свака индивидуа, према начину свога хода, употребљује у већој или мањој мери поједине делове своје обуће, и на овај на-чин излаже их већем или мањем квару.

У пракси се разликују ове варијације изношености ђонова: а) изношеност по-лукружна при врху обуће; б) изноше-ност предња унутрашње ивице ђона; в) изношеност задња ове исте ивице; г) изношеност предња спољашње (у поље окре-нуте) ивице; д) изношеност средња и задња ове исте ивице.

Ови исти изрази употребљују се и за означене изношености штикле. Приликом редиговања личног описа треба их, ради краткоће, заменити иницијалима.

(наставиће се)

Д. Ђ. Алимпић.

ПОУКЕ И УПУТИ

Један случај погрешне примене ТБр. 206. таксене тарифе.

Катица Ј. С., из Крагујевца, као на-следница пок. П. С., наредбом старатељ-ског судије, а на основу §490., 507 и 570. грађанског закона и ТБр. 206. в. таксене тарифе, позвана је, да у остављеном јој року положи 566 динара на име наследне таксе према вредности наслеђа.

Ну ову таксу она није хтела платити позивајући се на задружни однос са њеним пок. стрицем П. С., који је однос она утвр-дила протоколарном изјавом тројице гра-ђана, датом пред старатељским судијом, као и уверењем општинског суда, издатим на основу изјаве двојице грађана.

Али Министар финансија решењем сво-јим од 23. маја 1906. год. ПрБр. 9644. одо-брио је наредбу старатељског судије, на-лазећи, да је иста правилна, пошто између Катице, као синовике и наследнице умрлог П. С., и овога није постојала задруга у смислу одредаба грађанског закона.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да је ожалбено решење Мини-строво неправилно, јер сем поднетог уве-рења, издатог јој од стране двојице гра-ђана пред општинском влашћу, као и про-токоларне изјаве тројице грађана, дате пред старатељским судијом, какве је друге доказе жалиља у опште и могла поднети, да је између ње и покојног јој стрица, кога је наследила, постојала задруга у смислу § 57. и 507. грађанског закона, постојање кога је однос утврђено и самим накондним уверењем суда и одбора оп-штине крагујевачке КЛ 1966/907 год. — § 188. грађанског судског поступка.

Према томе од жалиље се, с обзиром на ТБр 206. таксене тарифе, није могла тражити наплата наследне таксе за пријем односног наслеђа.

Ово посматрање Државног Савета у-својио је и Министар финансија.

Одлука Држ. Савета од 1. маја 1907. год. № 3000. М. В.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

1.

Суд општине маскарске у срезу тем-нићском, актом својим од 5. марта ове год., Бр. 251. пита:

»При саставу буџета за ову годину, унесен је у буџет непредвиђени приход у 60 динара.

После одобреног буџета од стране окружног одбора, са непредвиђеним при-ходом од 60 динара, општина је продала неке тополе и врбе, по одобрењу г. Ми-нистра народне привреде, и за њих до-била 496.25 динара, па ово унела у своју касу као непредвиђени приход.

Начелник среза темнићског, актом сво-јим од 28. фебруара ове год. Бр. 2529,

забрањено је овоме суду, да овај новац не сме трошити ни нашта, пошто вели, приход од продаје врба и топола није нарочито предвиђен буџетом, напоменув и чл. 133. и 134. зак. о општинама.

Како се указала потреба да се овај приход утроши, а поменута зак. наређења међутим, само говоре о издацима на непредвиђене општ. потребе а не и о непредвиђеним приходима, то суд моли уредништво да објасни: да ли је наредба начелника среског законита или не, и да ли суд може овај новац као непредвиђени приход потрошити на буџетске позиције расхода, у колико оне не могу бити подмирене н. пр. због тога, што се општински прирез никад не може наплатити сав колико се разреже, те би тако неке позиције издатака остале неисплаћене?"

— На ово питање одговарамо:

На непредвиђене општинске потребе не сме се потрошити ни пара више од онога што је буџетом одобрено (чл. 133. и 134. зак. о општинама).

Ако би предвиђена сума била недовољна, онда се по чл. 10. зак. о окружним среским и општинским буџетима, тражи накнадно одобрење.

Што се тиче позиције непредвиђених прихода општинских, они по нашем нахођењу, нису везани за издатак непредвиђених општинских потреба, нити овоме служе као нека подлога, него се могу употребити на исплату ма које од позиције расхода, предвиђених буџетом, било да су ови непредвиђени приходи наплаћени баш онолико, колико су предвиђени, било да су подбацили или надмашили фиксирану суму.

Такав се закључак има извести по чл. 8. поменутога закона, који забрањује покривање расхода зајмом, а не и сувишцима предвиђених прихода.

Могло би нам се рећи, да чл. 9. у ставу другом условљава неко ограничење, али ми налазимо да би то схватање било погрешно, јер ово законско наређење има тежњу да спречи трошење уштеда из једне партије на недостатке по оним партијама које су истина предвиђене буџетом расхода, али у много мањој суми него што је било потребно.

Због тога је и остављено у чл. 10 да се за ове недостатке тражи накнадно одобрење г. Министра финансија, пошто се покажу извори за покриће тих недостатака.

Овако ми налазимо, и у опште се не би могли измирити са тим, да се позиције расхода могу везати за позиције прихода тако, да се н. пр. не купују дрва зими за огрев суднице и апсана, само зато, што прирез општински, који је предвиђен за покриће ових издатака, није случајно покушљен, ма да у каси лежи знатна сума покушљена, као приход од аренде, општинских имања, такса, ванредних прихода и т. д. и ма да позиција на огрев није ни у пола исцрпљена.

Цео дакле приход буџетски служи као подлога свима позицијама расхода, па се

по томе тако може и трошити у границама одобрених издатака.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПРЕДАО СЕ ВЛАСТИ

Светислав Савић, из Курјача, среза рамског, чија је потерница изнета у прошлом броју нашега листа, предао се начелнику поменутог среза. Према томе престала је потреба за даљим његовим тражењем.

УХВАЋЕНИ

Драгомир Марјановић, коњушар из Обреновца, чију смо потерницу изнели у 21. броју нашега листа, ухваћен је, те га према овоме не треба тражити. Тако исто престала је потреба за тражењем **Ђорђа**, сина **Петра Стевановића**, из Соко Вање, за кога је потерница изнета у 20. броју нашега листа, као и за **Ведимира Радовића**, из Јежевице, чију смо потерницу изнели у 13. броју нашега листа, пошто су и један и други ухваћени.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Радоје Милетић, звани «Цода» надничар, родом из Бресје у окр. моравском, ноћу између

7. и 8. овог месеца извршио је крађу Танзесију Петровићу, оvd. кочијашу, укравши му испод главе при спавању кесу с новцима.

За ту крађу Радоје је стављен код кварта дорђодеког под кривичну истрагу и у притвор.

Радоје је и раније, пресудом Ђуприског првостепеног суда од 1. јуна 1904. год. Бр. 14057 био осуђен за опасну крађу на годину дана затвора, губитком грађанске части и годином дана полицијског надзора.

Према томе види се да је Радоје склон крађама, те с тога износимо његову слику, јер

није искључена могућност да је још коме извршио крађу, у ком случају треба известити квартал дорђодеког или Управу Београда. Он се у Београду настанио од пре две године.

Т Р А Ж И С Е

Ивана Станковића, циганина из Грабовца, оптуженог због крађе стоке, тражи среска власт, на Умци. Иван је стар 36 год., обичног стаса, црних великих бркова, брије се, црномањаст, у сељачком одећу. Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже у својим домаћинама и у случају проналаска, стражарно спроведу начелнику среза посавоког окр. београдског с позивом на депешу Бр. 8026.

П О Т Е Р Е

Јован Марјановић, слуга из Кобиља (срез грочански), извршио је убиство над Милошем Јанићем из Врчина, и по извршеном делу побегао. Јован је стаса средњег, смеђ, очију зеленкастих, на обрви десног ока има белегу (?); од одећа има на себи један црно-сури гуњ, намучну платнену кошуљу, са чипкама при дну, а на ногама тозауке и опанке. Нека све полицијске и општинске власти најживље настану да се убица ухвати, и ухваћен стражарно спроведе начелнику среза грочанског с позивом на депешу Бр. 5582.

Н А З Н А Њ Е

Комилети „Полицијског Гласника“ за 1905. и 1906. год. могу се добити у уредништву по цену од 20 динара за једну годину, у елегантном тврдом повезу. Новац треба слати благајни Министарства Унутр. Дел.